A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2006. január 19. *

A C-240/03. P. sz. ügyben,

a **Comunità montana della Valnerina** (képviselik: P. De Caterini, E. Cappelli és A. Bandini avvocati, kézbesítési cím: Luxembourg)

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2003. május 28-án beterjesztett fellebbezése tárgyában,

fellebezőnek

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik C. Cattabriga és L. Visaggio, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: A. Dal Ferro avvocato, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: olasz.

az **Olasz Köztársaság** (képviseli: I. M. Braguglia, meghatalmazotti minőségben, segítője G. Aiello avvocato dello Stato, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozó az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Rosas tanácselnök, J. Malenovský, S. von Bahr, A. Borg Barthet bírák és A. Ó Caoimh (előadó) bíró,

főtanácsnok: J. Kokott,
hivatalvezető: R. Grass,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2005. március 3-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésével a Comunità montana della Valnerina (a továbbiakban: CMV) arra kéri a Bíróságot, hogy helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróságnak a T-340/00. sz., Comunità montana della Valnerina kontra Bizottság ügyben 2003. március 13-án hozott ítéletét (EBHT 2003., II-811. o., a továbbiakban: a

megtámadott ítélet), amennyiben ez az ítélet részben elutasította az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap (EMOGA) Orientációs részlege által nyújtott pénzügyi támogatás visszavonásáról szóló, 2000. augusztus 14-i C(2000) 2388 bizottsági határozat megsemmisítésére irányuló keresetét, amely támogatás odaítélése az 1993. november 10-i C(93) 3182 bizottsági határozattal történt (a továbbiakban: visszavonó határozat, illetve odaítélő határozat) egy kísérleti és szemléltető, hegyvidéki peremkerületeket érintő erdő-, mező- és táplálkozásgazdasági projekt keretében (a továbbiakban: projekt).

I – Jogi háttér

2 Az Európai Közösségek Tanácsa 1988. június 24-én elfogadta a strukturális alapok feladatairól és eredményességéről, továbbá tevékenységüknek egymás között, valamint az Európai Beruházási Bank és az egyéb meglévő pénzügyi eszközök műveleteivel történő összehangolásáról szóló 2052/88/EGK rendeletet (HL L 185., 9. o.).

3 Az 1993. július 20-i 2082/93/EGK rendelettel (HL L 193., 20. o.) módosított, a strukturális alapok tevékenységei egymás között, valamint az Európai Beruházási Bank és az egyéb meglévő pénzügyi eszközök műveleteivel történő összehangolásáról szóló 2052/88/EGK rendelet végrehajtásáról szóló, 1988. december 19-i 4253/88/EGK tanácsi rendelet (HL L 374., 1. o.) (a továbbiakban: 4253/88 rendelet) 14–16. cikke a strukturális alapokból történő pénzügyi támogatás irányuló kérelmek kezelésére, e pénzügyi támogatás odaítélésének feltételeire vonatkozó rendelkezéseket, valamint néhány egyedi rendelkezést tartalmaz.

4 A 4253/88 rendelet 21. cikke a szóban forgó pénzügyi támogatás kifizetésére, 23. cikke a pénzügyi ellenőrzésre, 24. cikke pedig ugyanezen támogatás csökkentésére, felfüggesztésére és visszavonására vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz.

5 Ez utóbbi tekintetben a 24. cikk így rendelkezik:

„(1) Ha valamely műveletet vagy intézkedést úgy hajtanak végre, hogy az ehhez nyújtott pénzügyi hozzájárulás részben vagy teljes egészében indokolatlannak tűnik, a Bizottság az érintettel együttműködve megfelelően kivizsgálja az ügyet, és felhívja a tagállamot vagy azt a hatóságot, amelyet ez az intézkedés végrehajtására kijelölt, hogy bizonyos határidőn belül nyilatkozzék ezzel kapcsolatban.

(2) E vizsgálatot követően a Bizottság csökkentheti vagy felfüggesztheti az adott művelethez vagy intézkedéshez nyújtott támogatást, ha a vizsgálat révén beigazolódik, hogy szabálytalanság történt, vagy a művelet vagy intézkedés jellegének vagy végrehajtása feltételeinek lényeges módosítására került sor, és ehhez nem kérték a Bizottság hozzájárulását.

(3) A jogellenesen kifizetett összegeket vissza kell fizetni a Bizottság részére. A vissza nem fizetett összegeket a költségvetési rendeletnek, illetve a VIII. cím szerinti eljárások végrehajtási szabályainak megfelelően késedelmi kamat terheli."

II – A jogvita alapját képező tényállás

6 A jogvita alapját képező tényállás, amint az a megtámadott ítélet 7–30. pontjából kiderül, a következőképpen foglalható össze.

7 1993 júniusában a CMV közösségi támogatás iránti kérelmet nyújtott be a Bizottsághoz a projektre vonatkozóan.

8 A projekt általános célja két erdő-, mező- és táplálkozásgazdasági program megvalósítása és kísérleti szemléltetése, a CMV által Valnerina (Olaszország) területén és a Route des Senteurs egyesület (a továbbiakban: RDS) által a Drôme provençale régióban (Franciaország), abból célból, hogy az ott szokásos mezőgazdasági tevékenységek mellett olyan alternatív gazdasági tevékenységeket vezessenek be és fejlesszenek, mint például a falusi turizmus.

9 Az odaítélő határozat 1. cikkének második bekezdése értelmében a projekt „felelősei" a CMV és a Route des Senteurs volt. E határozat 2. cikke a projekt megvalósítására nyitva álló időszakot 30 hónapban – azaz a 1993. október 1-jétől 1996. március 31-ig terjedő időszakban – határozta meg. A határozat 3. cikkének első bekezdése a projekt támogatható összköltségét 1 817 117 ECU-ben, az Európai Közösség pénzügyi hozzájárulásának maximális mértékét pedig 908 558 ECU-ben határozta meg. Ugyanezen határozat 5. cikke szerint „[a határozat] címzettjei" a CMV és az RDS volt.

10 Az odaítélő határozat I. melléklete tartalmazta a projekt leírását. E melléklet 5. pontjában a CMV mint a szóban forgó támogatás „kedvezményezettje" , az RDS pedig mint a projekt „másik felelőse" szerepelt. Ugyanezen melléklet 8. pontja tartalmazta a projekt finanszírozási tervét, a projekt egyes intézkedéseire eső költségek részletezésével. A projekt intézkedéseit és az ezekre eső költségeket négy részre osztották fel, Valnerina és Route des Senteurs a négy rész közül egyaránt kettő-kettő végrehajtásához szükséges intézkedéseket kellett hogy megtegye.

11 Az odaítélő határozat II. melléklete a támogatás odaítélésének pénzügyi feltételeit határozta meg. Az 1. pontjában kiemelésre került, hogy a pénzügyi támogatás kedvezményezettje, ha az I. melléklet szerinti intézkedéseket lényegesen módosítani akarja, erről előzetesen értesíteni köteles a Bizottságot, és hozzájárulását kell kérnie. A II. melléklet 2. pontja szerint a hivatkozott támogatás nyújtásának feltétele az odaítélő határozat I. mellékletében felsorolt valamennyi intézkedés végrehajtása volt. A II. melléklet 4. pontja ezen kívül előírta, hogy a támogatás közvetlenül a CMV – mint a támogatás kedvezményezettje – részére fizetendő, és neki kell gondoskodnia az RDS-t illető összegek részére történő kifizetésről. Ugyanezen melléklet 5. pontja szerint a Bizottság az egyes kiadásokra vonatkozó pénzügyi adatok ellenőrzése céljából jogosult vizsgálatot elrendelni minden eredeti bizonylatra vagy ezek hiteles másolatára, és ezt a vizsgálatot közvetlenül a helyszínen lefolytathatja, vagy követelheti, hogy a szóban forgó dokumentumokat küldjék meg részére. Az odaítélő határozat II. mellékletének 6. pontja értelmében a kedvezményezett köteles volt minden eredeti kiadási bizonylatot a Bizottság által teljesített utolsó fizetést követő öt éven át megőrizni, és a Bizottság rendelkezésére bocsátani. E melléklet 7. pontja szerint a Bizottság a szóban forgó támogatás kedvezményezettjét bármikor felszólíthatta a munkálatok előrehaladásáról és/vagy az elért műszaki eredményekről készült beszámolók megküldésére, e melléklet 8. pontja értelmében pedig a kedvezményezett a projekt megvalósítása révén elért eredményeket köteles volt a Bizottsággal közölni, anélkül, hogy ez további kifizetésekhez vezetett volna. Végül, a II. melléklet 10. pontja lényegében arról rendelkezik, hogy a Bizottság a szóban forgó támogatást felfüggesztheti, csökkentheti vagy visszavonhatja, és a már kifizetett összegek visszafizetését követelheti, ha az e mellékletben említett feltételek valamelyikét nem teljesítik, vagy olyan intézkedésekre kerül sor, amelyek az I. mellékletben nem szerepelnek; ilyen szankció esetén a kedvezményezettnek joga van előzetesen – a Bizottság által megállapított határidőn belül – észrevételeket tenni.

12 1993-ban és 1995-ben a Bizottság két alkalommal, a projekt közösségi támogatásának mintegy 40, illetve 30%-ának megfelelő előleget fizetett ki a CMV-nek. A CMV pedig a maga részéről kifizette az RDS részére a projekt megvalósításához szükséges, ez utóbbi által végrehajtandó intézkedések költségeinek megfelelő összegeket.

13 1994 decemberében, illetve 1997 júniusában a CMV megküldte a Bizottságnak az első beszámolót a projekt előrehaladásáról és az egyes meghatározott intézkedések érdekében eszközölt kiadásokról, illetve a projekt végrehajtásáról szóló záróbeszámolót. Ezekben a beszámolókban a CMV különösen azt igazolta, hogy az eszközölt kiadásokról szóló fizetési bizonylatok rendelkezésére állnak, és hogy a már végrehajtott intézkedések megfelelnek az odaítélő határozat I. mellékletében leírtaknak.

14 1997. augusztus 12-én a Bizottság tájékoztatta a CMV-t, hogy megkezdte valamenynyi, az 1993. július 20-i 2085/EGK tanácsi rendelettel (HL L 193., 44. o.) módosított, a 2052/88 rendeletnek az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap (EMOGA) Orientációs Részlege tekintetében történő végrehajtásáról szóló, 1988. december 19-i 4256/88/EGK tanácsi rendelet (HL L 374., 25. o.) 8. cikke alapján finanszírozott projekt általános műszaki és számviteli ellenőrzését, beleértve a jelen ügyben szereplő projektet is. A Bizottság felszólította a CMV-t, hogy nyújtsa be a támogatásról szóló határozat II. mellékletének 5. pontja szerinti, a projekt végrehajtása keretében eszközölt támogatható kiadások összes bizonylatait tartalmazó listát, e bizonylatok mindegyikének hiteles másolatával együtt.

15 Miután a CMV bizonyos dokumentumokat megküldött számára, a Bizottság1998. március 6-i levelében arról tájékoztatta a CMV-t, hogy helyszíni ellenőrzést kíván tartani a projekt végrehajtásával kapcsolatban, amely ellenőrzésre a CMV esetében 1998. március 23–25. között, az RDS esetében pedig 1998. május 4-6. között került sor.

16 A Bizottság 1998. március 22-i levelében arról tájékoztatta a CMV-t, hogy a 4253/88 rendelet 24. cikke alapján megvizsgálta a projekt végrehajtásához nyújtott pénzügyi támogatást, és mivel a vizsgálat szabálytalanságokra utaló adatokat tárt fel, úgy döntött, hogy megindítja a fenti rendelet hivatkozott 24. cikkében, illetve az odaítélő határozat II. mellékletének 10. pontjában szereplő eljárást. Ebben a levélben, amelyet másolatban az RDS részére is megküldött, a Bizottság egyenként felsorolta ezeket az adatokat, annak megjelölésével, hogy az adott intézkedésért a CMV, illetve az RDS volt-e felelős.

17 Az Olasz Köztársasághoz és a CMV-hez címzett, az utóbbival 2000. augusztus 21-én közölt határozatával a Bizottság a 4253/88 rendelet 24. cikkének (2) bekezdése alapján visszavonta projekt végrehajtásához nyújtott pénzügyi támogatást, és felszólította a CMV-t a már kifizetett támogatás teljes összegének visszafizetésére.

18 A visszavonó határozat kilencedik preambulumbekezdésében a Bizottság egy sor szabálytalanságot sorolt fel a 4253/88 rendelet 24. cikk (2) bekezdése értelmében. E szabálytalanságok egyrészt az RDS által, másrészt pedig a CMV által megtett intézkedésekkel kapcsolatosak.

19 2000. szeptember 14-én és október 2-án kelt levelében a CMV felszólította az RDS-t azoknak az összegeknek a visszafizetésére, amelyeket a projekt megvalósításához kifizetett részére. Az RDS 2000. október 20-i válaszának lényege az volt, hogy indokolatlannak tartja a visszavonó határozatot.

III – Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

20 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2000. november 7-én benyújtott keresetlevelével a CMV megsemmisítés iránti keresetet nyújtott be.

21 Keresetének alátámasztására a CMV négy jogalapra hivatkozott. Az első jogalap a hátrányos megkülönböztetés tilalmának és az arányosság elvének megsértésére vonatkozott, mivel a Bizottság a pénzügyi támogatás visszafizetésére irányuló követelését nem korlátozta a projekt azon részével kapcsolatos összegekre, amelyet az odaítélő határozat szerint a CMV-nek kellett végrehajtania. A második jogalap azokon a hibákon alapul, amelyeket a Bizottság követett el a CMV által megvalósítandó projektrészre vonatkozó különböző szabálytalanságok megállapítása során, valamint az indokolási kötelezettség és a védelemhez való jog megsértésén. A harmadik jogalap az arányosság elvének és a 4253/88 rendelet 24. cikke (2) bekezdésének megsértésére vonatkozott, mivel a Bizottság a CMV által végrehajtandó intézkedések céljából odaítélt teljes támogatás visszafizetését kérte. Végül, a negyedik jogalap hatáskörrel való visszaélésre hivatkozik. A CMV az Elsőfokú Bíróságtól a visszavonó határozat megsemmisítését és a Bizottság költségekben való marasztalását kérte.

22 Az Olasz Köztársaság a CMV oldalán beavatkozóként vett részt az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban.

23 Az ügy Bíróság előtti irataiból kiderül, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt folyamatban lévő eljárás ideje alatt az RDS-szel szemben felszámolási eljárás indult.

24 Az Elsőfokú Bíróság ítéletében megsemmisítette a visszavonó határozatot annyiban, amennyiben a Bizottság a pénzügyi támogatás visszafizetésére irányuló követelését nem korlátozta a projekt azon részével kapcsolatos összegekre, amelyet az odaítélő határozat szerint a CMV-nek kellett végrehajtania.

25 Az Elsőfokú Bíróság kifejtette ezzel kapcsolatban, hogy a Bizottság ugyan megnevezhet egy fő felelőst, aki szabálytalanság esetén az egész összeg visszafizetéséért felel. Az Elsőfokú Bíróság szerint ugyanakkor figyelembe kell venni, hogy a pénzügyi támogatás visszafizetésére történő esetleges kötelezés az érintettekre nézve komoly következményekkel járhat. Éppen ezért a jogbiztonság elve megköveteli, hogy a szerződés végrehajtása körében alkalmazandó jogszabályok megfelelően pontosak és egyértelműek legyenek, annak érdekében, hogy az érintettek tisztában legyenek jogaikkal és kötelezettségeikkel, és megfelelő intézkedéseket tehessenek ahhoz, hogy ebben az esetben a pénzügyi támogatás folyósítását megelőzően megfelelő magánjogi megállapodásokat köthessenek pénzügyi érdekeik egymással szembeni védelmére. Az odaítélő határozat megfogalmazása azonban a jelen ügyben nem kellően világos ahhoz, hogy a CMV-nek számolnia kellett volna azzal, hogy a támogatások visszafizetéséért egyedül ő lesz felelős. A teljes összegnek a CMV-től történő visszakövetelése tehát ezért sérti az arányosság elvét.

26 Az Elsőfokú Bíróság ezt meghaladóan elutasította a keresetet, és kötelezte a feleket saját költségeik viselésére. Megállapította, hogy a Bizottság jogosan kifogásolta a CMV költségkimutatásait, ezért jogosan követelheti vissza a támogatás előlegeinek a CMV-nél maradó részét.

IV – A Bíróság előtti eljárás

27 2003. május 28-án a CMV fellebbezést nyújtott be a Bírósághoz.

28 2003. augusztus 22-én a Bizottság válaszbeadványában csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

29 Az Olasz Köztársaság a fellebbezési eljárásban nem terjesztett elő észrevételeket.

V – A fellebbezésben és a csatlakozó fellebbezésben foglalt kérelmek

30 A CMV azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, amennyiben az ítélet megerősíti a visszavonó határozatot, és a jogvitát végérvényesen döntse el e határozat teljes megsemmisítésének kimondásával, és

– kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

31 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a CMV fellebbezését;

– a csatlakozó fellebbezés útján helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet annyiban, amennyiben az hatályon kívül helyezi a visszavonó határozatot, „amennyiben a Bizottság a támogatás visszafizetésére irányuló követelését nem korlátozta a projekt azon részével kapcsolatos összegekre, amelyet az odaítélő határozat szerint [a CMV-nek] magának kellett végrehajtani", és

– kötelezze a CMV-t a költségek viselésére.

VI – A fellebbezésről

32 A fellebbezés előtt a csatlakozó fellebbezést célszerű megvizsgálni.

A – *A csatlakozó fellebbezésről*

33 Csatlakozó fellebbezése alátámasztására a Bizottság két jogalapra hivatkozik.

1. A csatlakozó fellebbezés első jogalapjáról

a) A felek érvelése

34 A Bizottság szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta az arányosság elvét olyan helyzetben, ahol a Bizottság, az odaítélő határozat helyes értelmezése szerint nem

rendelkezik diszkrecionális jogkörrel. A Bizottság azt állítja, hogy e határozat szerint a szóban forgó támogatás „kedvezményezettje" a CMV volt, az RDS pedig csak a projekt végrehajtásával megbízott másik szervezet. A szóban forgó határozat arra kötelezte a Bizottságot, hogy bizonyos körülmények között csak a CMV-től követelje vissza a támogatás teljes összegét. Az RDS-től való visszakövetelés kísérlete tehát jogellenes lett volna. Az odaítélő határozatnak az Elsőfokú Bíróság által végzett elemzése téves, mert csak a határozat egyes rendelkezéseit vizsgálta meg, egymástól elszigetelve, bár e rendelkezéseket globálisan kellett volna elemeznie.

35 A CMV úgy ítéli meg, hogy az odaítélő határozat II. melléklete rendelkezéseinek megfogalmazása, akár külön-külön, akár globálisan figyelembe véve, nem alkalmas arra, hogy az érintett felek kölcsönös kötelezettségeit és felelősségét egyértelműen és kellően világosan elhatárolja. Egyebekben a fellebbező szerint az odaítélő határozatból egyáltalán nem egyértelmű, hogy a Bizottság csak a CMV-vel szemben köteles eljárást indítani.

b) A Bíróság álláspontja

36 Amint azt az Elsőfokú Bíróság ítélete 52. pontjában helyesen megállapította, valamely, több résztvevő által megvalósítandó projekthez nyújtott pénzügyi támogatás esetében a hatályos szabályozás nem határozza meg pontosan, hogy a Bizottság melyik résztvevőtől követelheti a támogatás visszafizetését, ha egyikük vagy közülük többen szabálytalanságokat követtek el a projekt végrehajtása során.

37 E körülmények között az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 54–64. pontjában megvizsgálta, hogy – figyelemmel arra, hogy a pénzügyi támogatás visszafizetésére történő esetleges kötelezés az érintettekre nézve komoly következményekkel járhat – az odaítélő határozat és mellékleteinek megfogalmazása kellően egyértelmű és pontos volt-e ahhoz, hogy a CMV-nek, mint gondos és körültekintő gazdasági szereplőnek, szükségképpen tudnia kellett, hogy a projekt végrehajtása során felmerült szabálytalanságok esetében, függetlenül attól, hogy a szabálytalanságok az RDS-nek vagy saját magának róhatóak-e fel, a Közösséggel szemben ő az egyetlen pénzügyileg felelős fél az odaítélt támogatás egészének vonatkozásában.

38 Mivel a feleknek az odaítélő határozatból eredő jogait és kötelezettségeit érintő értékelésében az Elsőfokú Bíróság alaposan megvizsgálta, hogy a Bizottság ennek alapján csak a CMV-től követelheti-e annak a pénzügyi támogatásnak a visszafizetését, amelyet a CMV és az RDS által végrehajtott műveletekhez nyújtott, nem lehet elfogadni a Bizottság annak bizonyítására irányuló érveit, hogy az odaítélő határozat egyik vagy másik rendelkezését az Elsőfokú Bíróság nem megfelelően vagy egymástól elszigetelve vette figyelembe.

39 Amint ugyanis arra a főtanácsnok is rámutat indítványának 48. és 49. pontjában, az Elsőfokú Bíróság meggyőzően fejti ki a megtámadott ítélet 57–64. pontjában, hogy az odaítélő határozat összességében nem kellően egyértelmű és pontos ahhoz, hogy csak a CMVre terheljék a Közösséggel szembeni pénzügyi felelősséget a projekt végrehajtása során felmerült szabálytalanságok esetén. A megtámadott ítélet e pontjaiból egyrészt az következik, hogy az Elsőfokú Bíróság jogilag megfelelő módon vizsgálta meg a Bizottságnak az odaítélő határozat értelmezésére vonatkozó valamennyi érvét, másrészt pedig, ellentétben a Bizottság állításával, az odaítélő határozat II. mellékletének vonatkozó rendelkezéseit a határozat globális vizsgálata keretében vizsgálta meg, a mellékleteket is beleértve.

40 A fentiekre figyelemmel tehát a csatlakozó fellebbezés első jogalapját el kell utasítani.

2. A csatlakozó fellebbezés második jogalapjáról

a) A felek érvei

41 A Bizottság azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság, az arányosság elvének vélelmezett megsértését szankcionálva valójában a jogbiztonság elvének az odaítélő határozat elfogadása során elkövetett megsértését szankcionálta. Ezzel pedig túllépte az előtte folyamatban levő eljárás objektív határait.

42 A CMV azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság egyáltalán nem kívánta szankcionálni az odaítélő határozatot.

b) A Bíróság álláspontja

43 E tekintetben először emlékeztetni kell arra, hogy mivel a hatáskör túllépésének kérdésében határozni hivatott közösségi bíró nem terjeszkedhet túl a kereseti kérelmen (lásd a 46/59. és 47/59. sz., Meroni kontra Főhatóság egyesített ügyekben 1962. december 14-én hozott ítéletet [EBHT 1962., 783. o., 801. o.] és a 37/71. sz., Jamet kontra Bizottság ügyben 1972. június 28-án hozott ítélet [EBHT 1972., 483. o.] 12. pontját), az általa kimondott megsemmisítés nem terjeszkedhet túl a felperes kereseti kérelmén (a C-310/97. P. sz., Bizottság kontra AssiDomän Kraft Products és társai ügyben 1999. szeptember 14-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-5363. o.] 52. pontja).

44 A megtámadott ítélet 55–65. pontjából kiderül, hogy az Elsőfokú Bíróság vizsgálata csak arra korlátozódott, hogy az odaítélő határozat és mellékleteinek megfogalmazása kellően egyértelmű és pontos volt-e ahhoz, hogy a CMV-nek szükségképpen tudnia kellett, hogy a projekt végrehajtása során felmerült szabálytalanságok esetén, függetlenül attól, hogy a szabálytalanságok az RDS-nek vagy saját magának róhatóak-e fel, ő a Közösséggel szemben az egyetlen pénzügyileg felelős fél az odaítélt pénzügyi támogatás egészének vonatkozásában.

45 Így a megtámadott ítélet 65. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a visszavonó határozat, mivel csak a CMV-től követeli vissza a szóban forgó támogatás teljes összegét, függetlenül attól, hogy ki a projekt végrehajtása során feltárt szabálytalanságok tényleges és anyagi-jogi értelemben vett felelőse, aránytalan intézkedésnek minősül a CMV-nek már odaítélt támogatás teljes összegének visszakövetelése által okozott hátrányhoz viszonyítva.

46 Ebből következik, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálta az odaítélő határozat jogszerűségét, a hivatkozott határozatot annak megállapítása szempontjából elemezte, hogy a Bizottság jogosult volt-e a szóban forgó támogatás egészének visszatérítését csak a CMV-től követelni. Ezzel az Elsőfokú Bíróság – a Bizottság állításával ellentétben – nem lépte túl az előtte folyamatban lévő eljárás objektív határait.

47 A fentiekre figyelemmel tehát a csatlakozó fellebbezés második jogalapját el kell utasítani.

48 Következésképpen a fenti megfontolásokra figyelemmel a Bizottság csatlakozó fellebbezését el kell utasítani.

B – *A fellebbezésről*

49 A CMV öt jogalapra alapítja fellebbezését. A fellebbezés szerint az első jogalap azon alapul, hogy az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott kereset egyik jogalapjáról nem született határozat. A második jogalap az arányosság elvének megsértésén és téves alkalmazásán, valamint a megtámadott ítélet belső logikátlanságán alapul. A

harmadik jogalap a 4253/88 rendelet 24. cikkének és az odaítélő határozatnak a megsértésén és téves alkalmazásán, az indokolás hiányán, valamint a szóban forgó ítélet belső logikátlanságán alapul. A negyedik jogalap a Bizottság által végzett ellenőrzések során elkövetett hibákon és a védelemhez való jog e tekintetben történt megsértésén alapul. Végül az ötödik jogalap a 4253/88 rendelet 24. cikke (2) bekezdésének megsértésén és téves alkalmazásán, valamint az arányosság elvének megsértésén alapul.

50 A fellebbezés tekintetében először a CMV harmadik jogalapját kell megvizsgálni. Másodsorban a Bíróság az első és a második jogalap együttes vizsgálatát tartja célszerűnek. Ezután külön-külön a negyedik és az ötödik jogalapot kell megvizsgálni.

1. A fellebbezés harmadik jogalapjáról

51 Harmadik jogalapjával a CMV azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a Bizottság által a visszavonó határozatban a CMV-vel szemben felhozott kifogásai vizsgálata a 4253/88 rendelet 24. cikke (2) bekezdésének téves és szélsőséges értelmezésén alapult, mivel nem vette figyelembe a „szankció fokozatosságának" kritériumát. E kifogásai mindegyikének vonatkozásában azt állítja a CMV, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben hibás indokolást adott.

52 A Bizottság úgy ítéli meg, hogy a CMV által az e jogalap alátámasztására felhozott érvek a ténybeli elemek értékelésére vonatkoznak, tehát elfogadhatatlanok. Amennyiben a CMV a feltárt szabálytalanságok súlyossága és a kiszabott szankció közötti aránytalanságra hivatkozik, a Bizottság úgy ítéli meg, hogy ez a kifogás a fellebbezés ötödik jogalapjának keretébe tartozik.

53 A CMV-nek a Bizottság által a visszavonó határozatban kifejtett egyedi kifogásaival kapcsolatos érvei tekintetében rá kell mutatni arra, hogy a Bíróság egy, a szankciók fokozatosságának elvén alapuló érvre adott válaszában már úgy határozott, hogy a 4253/88 rendelet 24. cikkének (2) bekezdése feljogosítja a Bizottságot arra, hogy teljes egészében visszavonjon valamely közösségi pénzügyi támogatást, és ha a Bizottság lehetőségeit arra korlátoznák, hogy a szóban forgó támogatást csak a megállapított szabálytalanságokat érintő összeg arányában csökkentse, ez csalás elkövetésére bátorítaná a pénzügyi támogatás kérelmezőit, hiszen ők így csak a jogosulatlanul kifizetett összegek elveszítését kockáztatnák (lásd ebben az értelemben a C-500/99. P. sz., Conserve Italia kontra Bizottság ügyben 2002. január 24-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-867. o.] 74., 88. és 89. pontját).

a) A Romana Video társaság által készített filmmel kapcsolatos érvekről

54 A visszavonó határozat kilencedik preambulumbekezdésének hatodik francia bekezdése így hangzik:

„[A CMV] egy videofilm készítése érdekében a Romana Video nevű cég részére 98 255 000 ITL [olasz líra] (50 672 ECU) összeget határozott meg a projekt keretében, és úgy nyilatkozott, hogy azt ki is fizette. Az ellenőrzés időpontjában (1998. március 25-én és 26-án) 49 000 000 ITL kifizetésére még nem került sor. [A CMV] úgy nyilatkozott, hogy ezt az összeget nem fizeti ki, mert ez a videofilm jogainak a készítő cég részére történt eladásának az ára. [A CMV] ezzel olyan költségeket érvényesített, amelyek a ténylegesen eszközölt kiadásokat 49 000 000 ITL-lel meghaladják."

55 A megtámadott ítélet 77. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy az odaítélt pénzügyi támogatás rendeltetése a projekt végrehajtásában érintett felek által ténylegesen kifizetett költségek bizonyos százalékának finanszírozása volt.

56 A következő pontban az Elsőfokú Bíróság felhívta a figyelmet arra, hogy kétségtelen, hogy a CMV szerződést kötött a Romana Video társasággal, amely szerződés értelmében megbízta a társaságot, hogy a projektben feltüntetett összeg, tehát 98 millió ITL fejében készítsen filmet Valnerináról, de a CMV csak 49 millió ITL-t fizetett ki e társaságnak, tekintve, hogy ugyanezen szerződésben 49 millió ITL-ért átengedte e társaságnak a film forgalmazásának jogait.

57 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 79. pontjában megállapította, hogy a CMV ezen, a projektben is pontosan előírt intézkedés végrehajtása tekintetében ténylegesen csak a projektben szereplő költségek felét fizette ki valós költségként. Az említett ítélet szerint ugyanis a Bizottság joggal értékelhette úgy, hogy – a CMV és a Romana Video társaság között a projekt végrehajtása során történt tranzakciók és kompenzáció egyidejűsége okán – a CMV ahelyett, hogy nyereségre tett volna szert az e támogatásnak köszönhető eredményből, valójában a szóban forgó intézkedés végrehajtása céljából az e kompenzációból eredő összeget használta fel.

58 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 80. és 81. pontjában úgy ítélte meg, hogy azon költségeknek a projektben való elkönyvelése, amelyeket a CMV végső soron nem a projekt végrehajtására fizetett ki, a 4253/88 rendelet 24. cikke szerinti szabálytalanságnak minősíthető.

59 A CMV szerint azonban neki joga volt a feltüntetett összes költséget levonni, és később a filmmel kapcsolatos jogait eladni.

60 A Bizottság ezzel szemben azt állítja, hogy minden közösségi támogatás kedvezményezettje köteles igazolni a megtéríthető költségeket. A CMV viszont a film gyártásával kapcsolatban ezt nem tette meg.

61 Először meg kell jegyezni, hogy – amint azt az Elsőfokú Bíróság is megállapította a megtámadott ítélet 79. pontjában – a CMV joggal állítja, hogy sem a 4253/88 rendelet, sem a támogatásról szóló határozat nem tiltja meg kifejezetten valamely pénzügyi támogatás kedvezményezettje számára, hogy az e támogatással elért eredményekből nyereséghez jusson.

62 Azonban, amint azt indítványának 70. pontjában a főtanácsnok is megállapította, olyan nyereségszerzésnek, amelynek nincs költségcsökkentő hatása, csak a piaci feltételeknek megfelelő, valódi gazdasági hasznosítás tekinthető, nem pedig egy színlelt jogügylet, amelynek egyetlen célja a költségek felduzzasztása.

63 Meg kell állapítani, hogy annak feltárása, hogy a szóban forgó film kereskedelmi jogainak a Romana Video társaságnak való eladása valódi eladásnak vagy színlelt ügyletnek minősül-e, ténybeli értékelés. Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az Elsőfokú Bíróságnak csak a tények megállapítására van hatásköre – kivéve azt az esetet, amikor az elé terjesztett iratokból megállapításainak tárgyi pontatlansága következne –, valamint e tények értékelésére. A tények értékelése tehát – amennyiben az eléje terjesztett bizonyítékokat az Elsőfokú Bíróság nem ferdítette el – nem minősül jogkérdésnek, amelyet, mint ilyet, a Bíróságnak kellene felülvizsgálnia (lásd különösen a C-390/95. P. sz., Antillean Rice Mills és társai kontra Bizottság ügyben 1999. február 11-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-769. o.] 29. pontját és a C-237/98. P. sz., Dorsch Consult kontra Tanács és Bizottság ügyben 2000. június 15-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-4549. o.] 35. pontját).

64 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a CMV nem hivatkozott a tények elferdítésére. Következésképpen ezt a kérdést nem lehet a Bíróság elé terjeszteni a jelen fellebbezés keretében.

65 Ellenben, amint arra indítványa 72. pontjában a főtanácsnok is rámutat, a Bíróság vizsgálhatja, hogy az Elsőfokú Bíróság eleget tett-e indokolási kötelezettségének. Úgy tűnik, hogy a CMV érvelése annak bizonyítására irányul, hogy az Elsőfokú Bíróság indokolása ellentmondásos, mivel elismeri, hogy a szóban forgó támogatás eredményéből szert lehet tenni nyereségre, de mégis igazat ad a Bizottságnak abban, hogy a filmre vonatkozó jogok eladását a költségek csökkentéseként értékeli.

66 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 79. pontjában kifejti, a Bizottság joggal értékelhette úgy – a CMV és az Romana Video társaság között a projekt végrehajtása során történt ügyletek és kompenzáció egyidejűsége okán –, hogy a CMV a Romana Video által elkészítendő film megvalósítására ténylegesen csak a projektben szereplő költségnek mintegy felét fizetette ki.

67 Az Elsőfokú Bíróságnak ez a megállapítása világos és egyértelmű, tehát megfelelően indokolt is. Valamely megengedett kereskedelmi ügylet lehetőségéből ugyanis – a CMV állításával ellentétben – nem következik az, hogy a CMV által végrehajtott ügylet ténylegesen is ilyen volt.

68 A CMV arra is hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság tévedett, amikor a megtámadott ítélet 81. pontjában úgy ítélte meg, hogy a valóságnak nem megfelelő költségek feltüntetését úgy kell minősíteni, mint a szóban forgó pénzügyi támogatás odaítélése feltételeinek, valamint azon együttműködési kötelezettségnek a súlyos megsértését, amely az ilyen támogatás kedvezményezettjére hárul, és amely következésképpen a 4253/88 rendelet 24. cikke szerinti szabálytalanságnak is minősíthető. E tekintetben a CMV hangsúlyozza, hogy az odaítélő határozatnak a megtámadott ítélet 76. pontjában hivatkozott 3. cikke második bekezdésének rendelkezései előírják, hogy „abban az esetben, ha a ténylegesen kifizetett költségek összege az eredetileg

tervezetthez viszonyítva csökkenti a támogatható költségeket, a támogatás összegét az utolsó részlet kifizetésekor arányosan csökkentik". A CMV szerint még akkor is, ha a film költségei alacsonyabbak voltak a tervezettnél, a 4253/88 rendelet 24. cikkét nem lehet alkalmazni, mivel ezt a helyzetet teljes egészében szabályozzák az odaítélő határozat hivatkozott rendelkezései.

69 E tekintetben meg kell állapítani, hogy – a CMV állításával ellentétben – pusztán abból a tényből, hogy az odaítélő határozat 3. cikkének második bekezdésében szerepelnek olyan helyzetek, ahol a ténylegesen kifizetett költségek alacsonyabbak az eredetileg tervezettnél, nem következik, hogy valamely színlelt ügylet, amelynek célja a projekt költségeinek emelése, ne minősüljön a 4253/88 rendelet 24. cikke szerinti szabálytalanságnak. Ugyanis a közösségi támogatások egyik alapelve szerint, amint arra indítványának 77. pontjában a főtanácsnok is utal, a Közösség csak a ténylegesen felmerült költségekre adhat támogatást (lásd ebben az értelemben, a végső elszámolás tekintetében, a C-55/91. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 1993. október 6-án hozott ítélet [EBHT 1993., I-4813. o.] 67. pontját, a C-253/97. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 1999. október 28-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-7529. o.] 6. pontját, a C-153/01. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 2004. október 7-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-9009. o.] 66. pontját és a C-199/03. sz., Írország kontra Bizottság ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-8027. o.] 26. pontját). Ha a projektben olyan költségeket számítanak fel, amelyeket a valóságban nem fizettek ki a projekt végrehajtásához, ez súlyosan sérti ezt az elvet, tehát a 4253/88 rendelet 24. cikke szerinti szabálytalanságnak minősíthető. Az odaítélő határozat 3. cikkének második bekezdése olyan mechanizmust ír elő, amely lehetővé teszi a támogatható költségek összegének meghatározását abban az esetben, ha ezek a költségek alacsonyabbnak bizonyulnak az eredetileg tervezettnél, de ez nem vonatkozik arra a helyzetre, amikor nem valóságosan felmerült költségekről van szó.

70 Következésképpen a CMV-nek a Romana Video által készített filmre vonatkozó érveit el kell utasítani.

b) A személyzeti költségekre vonatkozó érvekről

71 A visszavonó határozat kilencedik preambulumbekezdésének hetedik francia bekezdése így hangzik:

„[A CMV] a projekt keretében 202 540 668 ITL (104 455 ECU) összegű költséget érvényesített öt személynek a projekt »turisztikai információs« részével kapcsolatban kifejtett tevékenységével összefüggésben. Ezt a kiadást [a CMV] nem támasztotta alá bizonylatokkal (munkaszerződések, az elvégzett tevékenységek részletes leírása)"[nem hivatalos fordítás].

72 A visszavonó határozat kilencedik preambulumbekezdésének kilencedik francia bekezdése szerint:

„[A CMV] 152 340 512 ITL (78 566 ECU) összegű személyi költséget számított fel a »turisztikai információs tevékenységtől eltérő tevékenységekkel« kapcsolatosan. Nem mutatott be olyan bizonylatokat, amelyek igazolhatnák, hogy e szolgáltatások nyújtására ténylegesen sor került, és hogy ezek a projekttel közvetlenül összefüggenek" [nem hivatalos fordítás].

73 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 89. pontjában megállapította, hogy az odaítélő határozat II. mellékletének 3. pontja előírta, hogy „a személyi költségeknek [...] közvetlenül az intézkedés végrehajtásához kell kapcsolódniuk, és a végrehajtáshoz megfelelőnek kell lenniük" [nem hivatalos fordítás]. Ezen ítélet 95. pontjában az Elsőfokú Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a Bizottság nem tévedett, amikor úgy vélte, hogy a CMV nem mutatott be olyan bizonylatokat, amelyek igazolták volna, hogy a projekt keretében felszámított személyi költségek a projekt végrehajtásával közvetlenül összefüggtek, és a végrehajtáshoz megfelelőek voltak.

74 A CMV úgy véli, hogy elegendő bizonyítékot szolgáltatott táblázatos formában; a táblázatokban feltüntette az illető személyek nevét, az e személyek által becslése alapján a projektre fordított időt, a munkabérüket, illetve azokat a költségeket, amelyek a projekt végrehajtásánál ebből következően felmerültek. Továbbá az a puszta tény, hogy a projekt megvalósításra került, szerinte indokolja ezeket a költségeket.

75 E tekintetben a Bizottság a megtámadott ítélet 94. pontjára hivatkozik, amely szerint a CMV-nek a Bizottság által az odaítélő határozatban elfogadott projekt korrekt, tényleges végrehajtásán túl azt is bizonyítania kell, hogy a közösségi támogatás minden eleme valamely olyan tényleges szolgáltatásnak felel meg, amely nélkülözhetetlen volt e projekt végrehajtásához.

76 Először is: amint az a jelen ítélet 69. pontjában már kifejtésre került, a Közösség csak a ténylegesen felmerült költségekre adhat támogatást. Következésképpen ahhoz, hogy a Bizottság ellenőrző szerepet gyakorolhasson, a közösségi pénzügyi támogatások kedvezményezettjeinek képesnek kell lenniük az azon projektekben felszámított költségek valódiságának bizonyítására, amely projektekhez a támogatást odaítélték. Így, amint azt a Bíróság már határozatban kimondta, a megbízható információknak a közösségi pénzügyi támogatások kérelmezői és kedvezményezettjei általi szolgáltatása nélkülözhetetlen azon ellenőrző és bizonyítási rendszer megfelelő működéséhez, amelyet annak ellenőrzésére hoztak létre, hogy e támogatások odaítélésének feltételei teljesülnek-e (lásd a C-18/03 P. sz., Vela és Tecnagrind kontra Bizottság ügyben 2004. november 25-én hozott végzés [az EBHT-ban nem tették közzé] 135. pontját).

77 Másodszor: nem lehet elfogadni a CMV azon érvelését, amely szerint az a puszta tény, hogy a projekt megvalósításra került, indokoltja a szóban forgó költségeket. A Bíróság ugyanis már határozatában kimondta, hogy a 4253/88 rendelet 24. cikkében előírt, a pénzügyi támogatás visszavonására és a jogalap nélkül kifizetett összegek visszakövetelésére vonatkozó intézkedések nemcsak az érintett projekt végrehajtását veszélyeztető szabálytalanságok vagy e projekt jellegét és létét érintő jelentős módosítás esetén alkalmazhatók (lásd ebben az értelemben a Vela és Tecnagrind

kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott végzés 129–134. pontját). Következésképpen az Elsőfokú Bíróság joggal állapította meg a megtámadott ítélet 94. pontjában, hogy nem lehet azt állítani, hogy hivatkozott rendelkezésben előírt szankciók csak abban az esetben alkalmazhatók, ha a támogatott intézkedést teljes egészében vagy részben nem valósították meg.

78 A fentiekből következik, hogy annak bizonyítása, hogy valamely projekt megvalósításra került, önmagában még nem elegendő a konkrét támogatás nyújtásának igazolására. Éppen ellenkezőleg: az érintett támogatás kedvezményezettjének kell bizonyítania, hogy az érintett támogatást odaítélő határozatban rögzített feltételeknek megfelelően teljesített személyi kifizetéseket.

79 Az, hogy a személyi költségek igazolására előterjesztett dokumentumok e tekintetben megfelelőek-e, ténybeli értékelés kérdése, amelyet a Bíróság a jelen ítélet 63. pontjában hivatkozott okokból nem vizsgálhat a fellebbezés keretében.

80 Az indokolási kötelezettség tiszteletben tartását illetően elegendő annak megállapítása, hogy a megtámadott ítélet 91–93. pontjában az Elsőfokú Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a CMV által beterjesztett dokumentumok nem elegendőek annak bizonyításához, hogy a személyi költségek kapcsolatban állnak a projekttel, és nem teszik lehetővé a költségek megfelelőségének értékelését sem. Az ilyen megállapítás jogilag kellően indokolja azokat az okokat, amelyek alapján az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a személyi költségeket nem támasztották kellőképpen alá igazoló iratokkal.

81 Következésképpen a CMV-nek a személyi költségekre vonatkozó érveit el kell utasítani.

c) Az általános költségekre vonatkozó érvekről

82 A visszavonó határozat kilencedik preambulumbekezdésének tizedik francia bekezdése így hangzik:

„[A CMV] a projekt keretében 31 500 000 ITL (26 302 ECU) összegű általános költséget számított fel (két iroda bérlete, fűtés, áramdíj, vízdíj és takarítási költségek). E költségek felszámítását semmiféle dokumentum nem támasztja alá"[nem hivatalos fordítás].

83 A megtámadott ítélet 105. pontjában az Elsőfokú Bíróság e tekintetben megállapította, hogy a Bizottság által az általános költségekkel kapcsolatban megállapított szabálytalanság csak azoknak a helyiségeknek a projekt céljára történő használata költségeit érintette, amelyeket a CMV már a szóban forgó támogatás odaítélése előtt is használt. Ezen ítélet 106. pontjában az Elsőfokú Bíróság, miután emlékeztetett arra, hogy az odaítélt támogatás rendeltetése a projektnek az érintett felek általi végrehajtása érdekében ténylegesen viselt költségek bizonyos százalékának finanszírozása volt, megállapította, hogy a csalárd gyakorlat elkerülése érdekében a Bizottság úgy is megítélhette, hogy a CMV által a jelen ügyben felszámított általános költségek nem kötődtek valójában a projekt megvalósításához, mert azokat a kedvezményezettnek szokásos tevékenysége okán és e projekt megvalósításától függetlenül egyébként is viselnie kellett volna. Következésképpen az Elsőfokú Bíróság a hivatkozott ítélet 107. pontjában úgy ítélte meg, hogy a Bizottság nem követett el hibát, amikor úgy értékelte, hogy e költségek felszámítása a 4253/88 rendelet 24. cikke szerinti szabálytalanságnak minősül.

84 A CMV e tekintetben arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság e tekintetben magáévá tette a Bizottság feltételezését, azonban meg kellett volna követelnie annak

bizonyítását, hogy e költségek tényleg nem merültek fel. A CMV szerint a megtámadott ítélet 106. és 107. pontja végső soron azt jelenti, hogy a 4253/88 rendelet 24. cikke szerinti szabálytalanságok a Bizottság egyszerű gyanúja alapján is megvalósulnak.

85 Meg kell azonban állapítani, hogy a CMV figyelmen kívül hagyja, hogy a jelen ítélet 76. pontjában kifejtett okok miatt igazolnia kellett volna, hogy a felszámított költségek a projekt végrehajtásához kapcsolódtak, és a végrehajtáshoz megfelelőek voltak.

86 Az odaítélő határozatban szereplő pénzügyi feltételek betartásának kötelezettsége – épp úgy, mint az érintett projekt tényleges végrehajtásának kötelezettsége – a kedvezményezett legfontosabb kötelezettségei közé tartozik, ezért a közösségi pénzügyi támogatás odaítélésének egyik feltétele (lásd ebben az értelemben a Vela és Tecnagrind kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott végzés 135. pontját).

87 Ebből következik, hogy az Elsőfokú Bíróság, miután megállapította, hogy a Bizottság úgy ítélhette meg, hogy a szóban forgó általános költségek valójában nem voltak kapcsolatban a projekt megvalósításával – amely olyan ténybeli elem megállapításának minősül, amelynek vizsgálatát a Bíróság a jelen fellebbezés keretében nem végezheti el – jogosan határozott úgy, hogy e költségek felszámítása a 4253/88 rendelet 24. cikke szerinti szabálytalanságnak minősül.

88 Következésképpen a CMV általános költségekre vonatkozó érveit el kell utasítani.

d) A tanácsadási költségekre vonatkozó érvekről

89 A visszavonó határozat kilencedik preambulumbekezdésének nyolcadik francia bekezdésében a Bizottság kifejtette:

„A [CMV] a projekt keretében 85 000 000 ITL (43 837 ECU) költséget érvényesített a Mauro Brozzi e Associati S.A.S. [tanácsadó iroda] által nyújtott tanácsadás fejében. Ezen kiadásokkal kapcsolatban nem csatolt olyan bizonylatot, amely igazolná, hogy erre a szolgáltatásra valóban sor került, és a szolgáltatás pontosan milyen jellegű volt"[nem hivatalos fordítás].

90 A megtámadott ítélet 117. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a CMV nem bizonyította azt, hogy a Bizottság tévedett, amikor úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó tanácsadási költségeket nem igazolták olyan dokumentumokkal, amelyek alapján meg lehetett volna állapítani a nyújtott szolgáltatások valódiságát és pontos természetét. Az Elsőfokú Bíróság ennek alapján döntött, hogy a Bizottság joggal állapította meg a 4253/88 rendelet 24. cikke szerinti szabálytalanság fennállását.

91 A CMV arra hivatkozik, hogy a megtámadott ítélet e vonatkozásban nem tartalmaz indokolást. A CMV szerint a közötte és a Mauro Brozzi e Associati S.A.S. tanácsadó iroda között kötött szerződésből kiderül, hogy az előírt szolgáltatások négyötöd része vitathatatlanul teljesült.

92 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a CMV semmilyen olyan bizonyítékot nem terjesztett a Bíróság elé, amellyel az indokolási kötelezettség megsértését bizonyítani lehetne. A CMV ugyanis az e kötelezettség állítólagos megsértésén alapuló érv

alapján lényegében a tények újraértékelését kéri, ugyanakkor a Bíróságnak a jelen ítélet 63. pontjában kifejtett indokok alapján erre fellebbezés keretében nincs hatásköre.

93 Következésképpen a CMV-nek a szóban forgó tanácsadási költségekre vonatkozó érveit el kell utasítani.

e) Az öntözőrendszerre vonatkozó érvekről

94 A visszavonó határozat kilencedik preambulumbekezdésének tizenegyedik francia bekezdésében a Bizottság kifejtette:

„A projekt »tönkölybúza és szarvasgomba termesztés«-részén belül az odaítélő határozat 41 258 ECU értékben beruházásokat irányozott elő a szarvasgomba-ültetvények öntözőrendszereinek javítására. Ezek a beruházások nem kerültek megvalósításra, és a Bizottság ezzel kapcsolatban semmiféle magyarázatot nem kapott"[nem hivatalos fordítás].

95 A megtámadott ítélet 126–129. pontjában az Elsőfokú Bíróság e tekintetben megállapította, hogy a CMV az e beruházással kapcsolatos költségekről semmiféle igazolást nem nyújtott be, mielőtt arra a következtetésre jutott volna, hogy a Bizottság nem tévedett, amikor úgy ítélte meg, hogy a CMV nem igazolta, hogy a szóban forgó beruházásokat valóban végrehajtotta.

96 A CMV azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe azt a szakvéleményt, amelyet keresetének alátámasztására előterjesztett. Egyebekben az Elsőfokú Bíróság nem róhatta volna fel azt, hogy a harmadik fél által az igen száraz nyarakon elvégzett kísérleti szükségöntözési művelettel kapcsolatos költségeket évekkel később már nem tudta igazolni.

97 A megtámadott ítélet 129. pontjából következik, hogy az Elsőfokú Bíróság értékelését e tekintetben azon következtetésre alapozta, amely szerint „a Bizottság nem tévedett, amikor úgy ítélte meg, hogy a CMV nem igazolta, hogy az öntözőrendszerre vonatkozó beruházásokat ténylegesen megvalósították". Márpedig, amint az a jelen ítélet 76. pontjából is következik, csak a megfelelően igazolt költségek támogathatók. Meg kell állapítani, hogy a CMV nem terjesztett elő az e beruházásokkal kapcsolatos bizonylatokat. Ami e bizonylatok előterjesztésének nehézségeit illeti, az odaítélő határozat II. mellékletének 6. pontjára kell hivatkozni, amelynek értelmében az érintett pénzügyi támogatás kedvezményezettje köteles minden bizonylatot megőrizni, és a Bizottság rendelkezésére bocsátani. Amint azt indítványának 91. pontjában a főtanácsnok is helyesen megállapítja, ha a CMV nem rendelkezett a szükséges igazolásokkal, nem is számíthatta volna fel ezeket a költségeket.

98 Ami az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett szakvéleményt illeti, a megtámadott ítélet 121. pontjából kiderül, hogy ez csak arra vonatkozik, hogy a speciális projekt keretében használt „tartalék öntözőrendszerek" fogalma a CMV által az Elsőfokú Bíróság előtt jelzett módon értendő-e, és hogy az EMOGA keretében történő beavatkozásokra alapul vett árakra tekintettel meghatározott költségek megfelelőek voltak-e. Márpedig, amint arra indítványa 90. pontjában a főtanácsnok is rámutatott, az Elsőfokú Bíróság a szóban forgó ítélet 129. pontjában nyitva hagyta azt a kérdést, hogy az odaítélő határozat értelmében milyen intézkedéseket kellett volna végrehajtani.

99 Következésképpen a CMV öntözőrendszerre vonatkozó érveit el kell utasítani.

100 A fentiekre figyelemmel tehát a fellebbezés harmadik jogalapját el kell utasítani.

2. A fellebbezés első és második jogalapjáról

a) A felek érvei

101 Első jogalapjával, úgy tűnik, a CMV azt állítja, hogy vizsgálatát csak annak kiderítésére korlátozva, hogy a Bizottságnak joga volt-e a szóban forgó pénzügyi támogatás teljes összegét tőle visszakövetelni, az Elsőfokú Bíróság nem értékelte az aránytalanságnak és a hátrányos megkülönböztetésnek a „felszámításból" – szerinte – eredő kockázatát, amelyet számára az RDS által esetlegesen elkövetett szabálytalanságok okoztak, bár ő nem volt képes válaszolni az ez utóbbival szemben felhozott kifogásokra, és hogy a CMV-nek felrótt szabálytalanságok a projekt költségeinek alig 29%-át teszik ki.

102 Második jogalapjával a CMV azt állítja, hogy mivel az Elsőfokú Bíróság elismerte a szóban forgó támogatás egésze visszakövetelésének aránytalan jellegét, teljes egészében, és nemcsak részben kellett volna megsemmisítenie a visszavonó határozatot, és helyzetét újból, csak azon szabálytalanságok fényében kellett volna értékelni, amelyek személyesen neki róhatók fel.

103 A Bizottság úgy véli, hogy az első jogalapot elfogadhatatlannak kell minősíteni, egyrészt mert a jogalap nem egészen egyértelmű, másrészt a CMV érdekének hiánya miatt. Másodlagosan, feltéve, hogy a Bíróság az első jogalapot elfogadhatónak és megalapozottnak minősíti, a Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság döntsön az ügy érdeméről, és utasítsa el a CMV érvelését.

104 A második jogalap tekintetében a Bizottság arra emlékeztet, hogy az Elsőfokú Bíróság kifejezetten jogszerűnek ítélte a pénzügyi támogatás teljes visszavonását, és csak arra szorítkozott, hogy a visszafizetés kötelezettségét a visszavonó határozatban előírttól eltérő módon ossza meg. E tekintetben a pergazdaságosság és a közigazgatás gazdaságosságának általános elveire hivatkozik, annak alátámasztására, hogy e jogalap nem megalapozott, mivel a szóban forgó határozat teljes megsemmisítése esetén új, a visszavonó határozat tartalmát lényegében megismétlő határozatot kellett volna elfogadni.

b) A Bíróság álláspontja

i) Az első fellebbezési jogalap elfogadhatóságáról

105 E jogalap elfogadhatóságát illetően először is ki kell emelni, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 225. cikk, a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdése és a Bíróság eljárási szabályzata 112. cikke 1. §-ának c) pontja szerint a keresetben pontosan meg kell jelölni a megsemmisíteni kért ítélet kifogásolt részeit, valamint a kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket (lásd különösen a C-352/98. P. sz., Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ügyben 2000. július 4-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-5291. o.] 34. pontját, a C-248/99. P. sz., Franciaország kontra Monsanto és Bizottság ügyben 2002. január 8-án hozott ítélet [EBHT 2002. I-1. o.] 68. pontját és a C-41/00. P. sz., Interporc kontra Bizottság ügyben 2003. március 6-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-2125. o.] 15. pontját).

106 Így az a fellebbezés, amely pusztán megismétli, illetve szó szerint újra előadja az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett jogalapokat és érveket, ideértve azokat is, amelyek az Elsőfokú Bíróság által kifejezetten elvetett tényeken alapulnak, nem tesz eleget az e rendelkezések által támasztott indokolási követelményeknek (lásd különösen a C-174/97. P. sz., FFSA és társai kontra Bizottság ügyben 1998. március 25-én hozott

végzés [EBHT 1998., I-1303. o.] 24. pontját és az Interporc kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 16. pontját). Az ilyen fellebbezés ugyanis valójában csak az Elsőfokú Bíróságnál benyújtott kereset újbóli megvizsgálására irányul, ez azonban nem tartozik a Bíróság hatáskörébe (lásd a C-26/94. P. sz., X kontra Bizottság ügyben 1994. szeptember 26-án hozott végzés [EBHT 1994., I-4379. o.] 13. pontját és a Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 35. pontját).

107 Ha azonban a fellebbező a közösségi jognak az Elsőfokú Bíróság általi értelmezését vagy alkalmazását kifogásolja, az elsőfokú eljárásban megvizsgált jogkérdések a fellebbezés keretében újból vita tárgyát képezhetik (lásd a C-210/98. P. sz., Salzgitter kontra Bizottság ügyben 2000. július 13-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-5843. o.] 43. pontját). Ha ugyanis a fellebbező ily módon nem alapíthatná fellebbezését az Elsőfokú Bíróság előtt már felhasznált jogalapokra és érvekre, a fellebbezési eljárás részben értelmét vesztené (lásd különösen a C-345/00. P. sz., FNAB és társai kontra Tanács ügyben 2001. május 10-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-3811. o.] 30. és 31. pontját, valamint a C-321/99. P. sz., ARAP és társai kontra Bizottság ügyben 2002. május 16-án hozott ítélet [EBHT 2002., I-4287. o.] 49. pontját, valamint az Interporc kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 17. pontját).

108 A jelen ügyben a Bizottság azt állítja, hogy az első fellebbezési jogalap nyilvánvalóan elfogadhatatlan, mert az egyértelműség és pontosság minimális követelményeit sem elégíti ki. A Bizottság szerint az első jogalapot legalább kétféleképpen lehet értelmezni.

109 E tekintetben meg kell állapítani, hogy egyrészt az első jogalap egészét tekintve arra irányul, hogy vitassa az Elsőfokú Bíróságnak az elsőfokú eljárásban eléje terjesztett első jogi kérdésekre vonatkozó értékelését, másrészt pedig arra, hogy a CMV pontosan megjelöli a megtámadott ítélet egyes kifogásolt részeit.

110 Annyi bizonyos, hogy a CMV-nek az első jogalap alátámasztására felhozott érvei, külön-külön tekintve nem mentesek bizonyos kétértelműségtől. Ha azonban az első

jogalapot a fellebbezés második jogalapjával együtt olvassuk, az első jogalapot alátámasztó érvek kellően egyértelműek ahhoz, hogy megfeleljenek az EK 225. cikk, a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdése és a Bíróság eljárási szabályzata 112. cikke 1. §-nak c) pontja szerinti feltételeknek.

111 Úgy tűnik ugyanis, hogy első két jogalapjával a CMV lényegében azt állítja, hogy a vele szemben alkalmazott szigorú szankciót, amely a szóban forgó pénzügyi támogatás teljes visszavonásában áll, az RDS-nek felróható szabálytalanságok okán szabták ki ellene, és ezért egyrészt a visszavonó határozatot teljes egészében meg kellett volna semmisíteni azon tényből kifolyólag, hogy a CMV-nek indokolatlanul rótták fel a projekt azon részeiért való felelősséget, amelyeket az RDS-nek kellett volna végrehajtani, másrészt pedig a CMV helyzetét újból, csak azon szabálytalanságok fényében kellene értékelni, amelyek személyesen neki róhatók fel.

112 Így a CMV érvelését két szakaszban fejti ki: az első joglap annak bizonyítására irányul, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe azt, hogy olyan szankciót kellett elszenvednie, amelynek szigorúsága részben az RDS-nek felrótt szabálytalanságokon alapult, míg a második jogalap annak bizonyítására irányul, hogy aránytalanság áll fenn egyfelől a neki felrótt szabálytalanságok, másfelől pedig a pénzügyi támogatást teljes egészében visszavonó, nagyrészt az RDS-nek felrótt szabálytalanságokon alapuló szankció szigorúsága között, és ez utóbbi szabálytalanságok a szóban forgó költségeknek mintegy 70%-ára vonatkoznak, és ezek tekintetében a CMV nem tudott válasszal szolgálni.

113 Az első fellebbezési jogalap következésképpen az egyértelműség és pontosság hiánya okán nem elfogadhatatlan.

114 A Bizottság arra is hivatkozik, hogy a CMV nem rendelkezett az eljáráshoz fűződő érdekkel az első fokon hivatkozott egyik jogalapról történő döntés vélelmezett elmulasztása tekintetében, mivel az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben lényegében elfogadta a szóban forgó jogalapot, és ezzel jelentősen csökkentette a CMV-t sújtó pénzügyi szankció összegét.

115 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az első fellebbezési jogalapnak adandó, a jelen ítélet 111. és 112. pontjában kifejtett értelmezés szerint az első jogalap a visszavonó határozat egészének, és nem pedig egy részének megsemmisítésére irányul. Következésképpen a Bizottság állításával szemben a CMV-nek érdeke fűződik ahhoz, hogy e jogalapra hivatkozzék.

116 Következésképpen az elfogadhatatlansági kifogás, amely azon alapul, hogy a CMV-nek nem fűződik érdeke az első fellebbezési jogalapra való hivatkozáshoz, megalapozatlan.

117 E körülmények között tehát meg kell állapítani, hogy mivel az első fellebbezési jogalappal szemben felhozott kifogások egyike sem megalapozott, ez a jogalap elfogadható.

ii) Az első és a második fellebbezési jogalap megalapozottságáról

118 A CMV beadványaiból kiderül, hogy a jelen ítélet 111. és 112. pontjában ismertetett első és második jogalapja azon a feltételezésen alapul, amely szerint a CMV-től a teljes támogatást visszakövetelő határozatot a csak az RDS-nek felróható szabálytalanságok motiválták, oly módon, hogy a megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság – mivel nem semmisítette meg teljes egészében a visszavonó határozatot – lehetővé tette, hogy indokolatlanul továbbra is a CMV terhére róják fel azokat a szabálytalanságokat, amelyekért kizárólag az RDS felelős.

119 Meg kell azonban állapítani, hogy a CMV sem az Elsőfokú Bíróság érvelését, sem a megtámadott ítélet következményeit nem értelmezi helyesen.

120 E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy az Elsőfokú Bíróság az elé terjesztett első jogalap vizsgálata során – figyelemmel a szóban forgó támogatás egészének visszakövetelésében eredő, a CMV-t sújtó súlyos következményekre, valamint az odaítélő határozat nem kellő egyértelműségére és pontosságára – úgy ítélte meg, hogy a Bizottság azzal, hogy csak a CMV-től követelte vissza a támogatás teljes összegét, megsértette az arányosság elvét. Ugyanakkor az Elsőfokú Bíróság a szóban forgó jogalap értékelésében vagy a megtámadott ítélet egyik pontjában sem utalt arra, hogy a visszakövetelést az RDS magatartása befolyásolta volna.

121 Éppen ellenkezőleg: az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett második jogalap keretében, különösen a megtámadott ítélet 80–81., 95–97., 107., 117. és 129–130. pontjában az Elsőfokú Bíróság konkrétan megállapította, hogy a visszavonó határozatban a CMV-vel szemben felhozott kifogások mindegyike a 4253/88 rendelet 24. cikke szerinti szabálytalanságnak minősül. Márpedig a CMV soha nem állította, hogy az RDS-nek része lenne ezekben a szabálytalanságokban.

122 Ráadásul a megtámadott ítélet 142–149. pontjában az Elsőfokú Bíróság jogosan állapította meg, amint ez a jelen ítélet 53. és 77. pontjából következik, hogy e szabálytalanságokra tekintettel a Bizottság jogosan szüntette meg a szóban forgó pénzügyi támogatást annyiban, amennyiben az a CMV felelőssége alá tartozó projetrészekhez kapcsolódott.

123 E körülmények között, valamint a pergazdaságosságra figyelemmel, az Elsőfokú Bíróságnak lehetősége volt arra, hogy csak annyiban semmisítse meg a visszavonó határozatot, amennyiben a Bizottság e támogatás visszafizetésére irányuló követelését nem korlátozta a projekt azon részével kapcsolatos összegekre, amelyet a CMV-nek kellett végrehajtania. A visszavonó határozat egészének megsemmisítése esetén ugyanis a Bizottságnak a CMV tekintetében új határozatot kellett volna elfogadnia, amely lényegében megismétli a visszavonó határozatnak a CMV felelőssége alá tartozó projektrészekre vonatkozó tartalmát.

124 Nem kell tehát arról a kérdésről dönteni, hogy a CMV képes volt-e választ adni az RDS-szel szemben megfogalmazott kifogásokra, mivel ez a kérdés semmiképpen sem befolyásolja a jelen jogalapok értékelését. Egyébiránt olyan ténybeli értékelésről van szó, amely a jelen ítélet 63. pontjában hivatkozott okokból a jelen fellebbezés keretében nem tartozik a Bíróság hatáskörébe.

125 A CMV érvelését tehát el kell utasítani.

126 A fentiek alapján az első és a második fellebbezési jogalapot el kell utasítani.

3. A negyedik fellebbezési jogalapról

a) A felek érvei

127 Negyedik jogalapjával a CMV azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság az elébe terjesztett második jogalap harmadik részének vizsgálata során nem értelmezte helyesen a védelemhez való jog megsértésére alapozott érvelést. A CMV hozzáteszi, hogy ez az érvelés nem cselekedetei igazolásának általános lehetőségére vonatkozik, hanem, konkrétabban, a Bizottság helyszínen történt ellenőrzése végrehajtásának módjára. Pontosabban: ezen ellenőrző műveletről nem készült jegyzőkönyv, illetve lista az ez alkalommal fénymásolt dokumentumokról. A CMV szerint e tekintetben, az ellenőrzés alá vont személyek jogainak tiszteletben tartása érdekében az ilyen műveletet kontradiktórius módon kell végrehajtani, és pontos jelentést kell készíteni róla.

128 A Bizottság arra hivatkozik, hogy ellenőreinek nem kellett a helyszínen jegyzőkönyvet felvennie, és hogy a jelen ügyben a szóban forgó ellenőrzés kontradiktórius módon zajlott. A Bizottság szerint e körülmények alapján állapította meg az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 138. pontjában, hogy a védelemhez való jogokat tiszteletben tartották.

b) A Bíróság álláspontja

129 Amint azt a megtámadott ítélet 136. pontjában az Elsőfokú Bíróság is megállapította, a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a közösségi jog alapvető elvei közé tartozik a védelmi jogok minden olyan eljárásban történő tiszteletben tartása, amely valamely személlyel szemben indult, és e személyre nézve hátrányos intézkedéshez vezethet; ezt a jogot még az eljárásra vonatkozó szabályozás hiányában is biztosítani kell. Ezen elv azt a követelményt fogalmazza meg, hogy azoknak a határozatoknak a címzettjeit, akiknek érdekeit a határozat érezhetően érinti, olyan helyzetbe kell hozni, hogy álláspontjukat alkalmas módon kinyilváníthassák (lásd többek között a C-32/95. P. sz., Bizottság kontra Lisrestral és társai ügyben 1996. október 24-én hozott ítélet [EBHT 1996., I-5373. o.] 21. pontját, a C-462/98. P. sz., Mediocurso kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 21-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-7183. o.] 36. pontját és a C-287/02. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 2005. június 9-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-5093. o.] 37. pontját).

130 Meg kell állapítani, hogy sem a védelemhez való jog tiszteletben tartásának elve, sem a 4253/88 rendelet nem ír elő olyan kötelezettséget, hogy a CMV-nek a helyszíni ellenőrzés során jelentést, illetve az ellenőrzés alkalmával fénymásolt dokumentumokról készült listát kellene bemutatni, mivel a CMV abban a helyzetben volt, hogy vitassa – adott esetben megcáfolva – a Bizottság által a szóban forgó ellenőrzés után megfogalmazott kifogásokat.

131 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság helyesen járt el, amikor a szóban forgó ellenőrzés lefolytatása módjának részletesebb vizsgálata nélkül azt vizsgálta meg a megtámadott ítélet 134–138. pontjában, hogy a CMV számára biztosított azon lehetőség, hogy a megtámadott határozat előtt előadja álláspontját, kielégíti-e a védelemhez való jog tiszteletben tartása elvének követelményeit.

132 A megtámadott ítélet 134. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a CMV szerint nem készült jegyzőkönyv a Bizottság ellenőreinek tevékenységéről, az ellenőrök által folytatott megbeszélésekről, és különösen nem készült lista az ellenőrzés alkalmával fénymásolt dokumentumokról.

133 Az Elsőfokú Bíróság azonban úgy ítélte meg a megtámadott ítélet 137. és 138. pontjában, hogy a Bizottság megfelelő módon tette lehetővé a CMV számára, hogy a projektben előírt intézkedések megfelelő végrehajtását igazolja olyan igazoló dokumentumok bemutatásával, amelyeket az odaítélő határozat értelmében köteles volt a Bizottság rendelkezésére bocsátani.

134 Ez a következtetés ténybeli értékelésnek minősül, amelynek vizsgálata a jelen ítélet 63. pontjában hivatkozott okokból a jelen fellebbezés keretében nem tartozik a Bíróság hatáskörébe.

135 A fentiekre tekintettel a negyedik fellebbezési jogalapot el kell utasítani.

4. Az ötödik fellebbezési jogalapról

a) A felek érvei

136 Ötödik fellebbezési jogalapjával a CMV arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta az arányosság elvét, mivel elutasította azt a jogalapját, amelyet arra az ellentmondásra alapozott, amely egyrészt a felrótt szabálytalanságok természete, valamint azon tény, hogy a finanszírozás elérte a célját, másrészt a szóban forgó pénzügyi támogatást teljes mértékben visszavonó szankció súlyossága között áll fenn.

137 E jogalap alátámasztására a CMV úgy érvel, hogy az nem került megállapításra, hogy a projekt keretében indokolatlan költségeket számított fel. Hangsúlyozza továbbá, hogy nem voltak csalárd szándékai, és valótlan információkat sem szolgáltatott. Végül azt állítja, hogy kizárólag csak azt lehet felróni neki, hogy nem igazolta részletesen a projekt végrehajtása céljából igénybe vett saját technikusai alkalmazását.

138 A Bizottság úgy ítéli meg, hogy ez a jogalap elfogadhatatlan, mivel a CMV semmit nem tett hozzá az Elsőfokú Bíróság előtt már kifejtett érveléséhez. A Bizottság másodlagosan úgy érvel, hogy figyelembe véve a megtámadott ítéletben szereplő ténybeli körülményeket, az Elsőfokú Bíróság álláspontja e tekintetben megfelel a hatályos ítélkezési gyakorlatnak.

b) A Bíróság álláspontja

139 E jogalappal a CMV az arányosság elvének az Elsőfokú Bíróság általi értelmezését és alkalmazását vitatja. Következésképpen a jelen ítélet 107. pontjában kifejtett indokok alapján ez a jogalap – a Bizottság állításával szemben – a fellebbezés e szakaszában elfogadható.

140 Amint arra indítványának 97. pontjában a főtanácsnok is rámutat, a 4253/88 rendelet 24. cikkéből – amely rendelkezésen a visszavonó határozat alapul – az következik, hogy a Bizottság nem köteles az egész pénzügyi támogatást visszakövetelni, hanem diszkrecionális módon határozhat arról, hogy egyáltalán visszaköveteli-e a támogatást, és ha igen, akkor milyen arányban (lásd e tekintetben az Írország kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 27. és 30. pontját).

Az arányosság elvére tekintettel a Bizottságnak úgy kell gyakorolnia diszkrecionális jogkörét, hogy a támogatások, amelyeket visszakövetel, arányban álljanak az elkövetett szabálytalanságokkal.

141 Ugyanakkor a Bizottság nem köteles csak azon támogatások visszakövetelésére szorítkozni, amelyek a szóban forgó szabálytalanságok miatt indokolatlannak minősültek.

142 Épp ellenkezőleg: a közösségi támogatásokkal kapcsolatos igazgatás hatékonysága és a csalárd magatartástól való visszatartás – mint cél – indokolhatja a szabálytalanságok által csak részben érintett támogatások visszakövetelését.

143 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy azon a kötelezettségek megszegése, amelyek tiszteletben tartása alapvető fontosságú valamely közösségi rendszer megfelelő működése céljából, szankcionálhatók a közösségi szabályozás által biztosított olyan jog elvesztésével, mint a támogatáshoz való jog (a C-104/94. sz., Cereol Italia ügyben 1995. október 12-én hozott ítélet [EBHT 1995., I-2983. o.] 24. pontja).

144 A Bíróság azt is megállapította, hogy a közösségi alapok megfelelő felhasználásának ellenőrzését lehetővé tévő rendszer hatékony működésének céljából elengedhetetlen, hogy a pénzügyi támogatás kérelmezői megbízható információkkal lássák el a Bizottságot, amelyek nem alkalmasak ez utóbbi megtévesztésére. Csak annak lehetősége, hogy valamely szabálytalanságot ne csak e támogatásnak a szabálytalanság által érintett részével történő csökkentéssel szankcionáljanak, hanem a szóban

forgó támogatás teljes visszavonásával, biztosítja az EMOGA forrásainak megfelelő igazgatásához szükséges visszatartó hatást (a Conserve Italia kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 100. és 101. pontja).

145 Egyébiránt a jelen ítélet 77. pontjából kifejtett megfontolásokból kiderül, hogy abból a tényből, hogy az odaítélt támogatás kitűzött célja elérésre került, önmagában nem következik, hogy a teljes pénzügyi támogatást visszavonó szankció aránytalan lenne.

146 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság jogban való tévedés nélkül ítélhette meg úgy, hogy a közösségi támogatási politika végrehajtása indokolttá teszi, hogy a költségelszámolással kapcsolatban szigorú alaki feltételeket írjanak elő, és hogy az ennek alapján megállapított szabálytalanságok miatt indokolt azon támogatások visszakövetelése, amelyeket a projektnek a CMV felelőssége alá tartozó részére fizettek ki.

147 A CMV ugyan azt állítja, amint ez a jelen ítélet 137. pontjában kifejtésre került, hogy nem került bizonyításra, hogy a projekt keretében indokolatlan költségeket számított fel, továbbá hogy nem voltak csalárd szándékai, és neki kizárólag csak azt lehet felróni neki, hogy nem szolgáltatott elégséges mértékben igazolásokat.

148 Ezek az érvek azonban ténybeli elemekre vonatkoznak. Mivel az Elsőfokú Bíróság teljességgel figyelembe vette a szóban forgó támogatás teljes visszavonása arányos jellegének értékeléséhez szükséges tényezőket, a jelen fellebbezés keretében nem lehet elfogadni a CMV által annak bizonyítására felhozott érveket, hogy az egyik vagy a másik tényezőt az Elsőfokú Bíróság nem vette kellőképpen figyelembe.

149 Még ha feltételezzük is, hogy – hangsúlyozva, hogy nem szolgáltatott pontatlan információkat, vagy nem titkolt el információkat – a CMV hivatkozhat arra, hogy a 4253/88 rendelet az arányosság elvének fényében arra kötelezi a Bizottságot, hogy valamely, a részéről felmerült csalárd magatartást bizonyítson, vagy hogy a hivatkozott elv a pénzügyi támogatás teljes visszavonásának lehetőségét kizárólag a pénzügyi feltételek szándékos megsértésének eseteire korlátozza, ezeket az érveket nem lehet elfogadni.

150 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából ugyanis az következik, hogy a szabálytalanságnak a 4253/88 rendelet 24. cikke (2) bekezdése szerinti fogalma nem kötelezi arra a Bizottságot, hogy a kedvezményezett részéről felmerülő csalárd szándékot bizonyítsa (lásd a C-222/03 P. sz., APOL és AIPO kontra Bizottság ügyben 2004. december 16-án hozott végzés [az EBHT-ban nem tették közzé] 58. pontját). Ezenkívül az arányosság elve azt sem követeli meg, hogy a pénzügyi támogatások visszavonásának lehetőségét csak a pénzügyi feltételek szándékos megsértésének esetére lehessen korlátozni. Egyébiránt ha ezt a lehetőséget csak a megállapított szándékos megsértések eseteire korlátoznák, az azzal a kockázattal járna, hogy valósággal ösztönözne a szabálytalanságok elkövetésére (lásd ebben az értelemben a C-455/02. P. sz., Sgaravatti Mediterranea kontra Bizottság ügyben 2004. március 22-én hozott végzés [az EBHT-ban nem tették közzé] 39–42. pontját és az APOL és AIPO kontra Bizottság ügyben hozott végzés 59. pontját).

151 A fentiekre figyelemmel az ötödik fellebbezési jogalapot el kell utasítani.

152 E körülmények között mind a fellebbezést, mind a csatlakozó fellebbezést el kell utasítani.

VII — A költségekről

153 Az eljárási szabályzat 122. cikkének 1. §-a értelmében ha a fellebbezés megalapozatlan, vagy ha megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 69. cikkének 2. §-a szerint, amely e szabályzat 118. cikkének megfelelően a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A CMV-t, mivel a fellebbezés keretében előterjesztett jogalapjaival pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a fellebbezési eljárás költségeinek viselésére. A Bizottságot, mivel a csatlakozó fellebbezés keretében előterjesztett jogalapjaival pervesztes lett, a CMV kérelmének megfelelően kötelezni kell a csatlakozó fellebbezés költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) A fellebbezést és a csatlakozó fellebbezést elutasítja.

2) A Comunità montana della Valnerinát kötelezi a fellebbezéssel kapcsolatos költségek viselésére.

3) Az Európai Közösségek Bizottságát kötelezi a csatlakozó fellebbezéssel kapcsolatos költségek viselésére.

Aláírások